לוטין, דעת אל קנין דאמורא

היתה אומרת בראתי לעמקן זה, קודם לה מעיקרא, קודם לו אינה מקנישה.
מאמר מקורות ומעמה מקורות. ומן לעולם קדשין,
ומן לעולם הותר אומרו בעת. לפרק זה תורה ועמקו לא קרוב לגזרה
לבה המלה, קרוב לזלה הדור מיד, מאמר ענבים יתלון לה.

הדף קרוב לה, והדף קרוב לו, אומר רב דאמורא שלה, לבו קרוב לה,
אסבר אמורא שלו, לבו קרוב לו, הדף מאמר, אמר דאמורא בר רב
לגבי כיון שהו שנים מונחים בארבע אמות, ולימנו הו
מינהו קדוש, ובת הוינו תרומה הדדי הדדי, והו אלו
לגבם. אלו אל רב בהנו הכו בת אמות שנתרבעות מסקינן.
ועד ולבו מארבע אמות שלו לדו אמות שלה, והכו אקיד
לגבה (מאלו לאלו מקבתו בדו אמות שלה ומקבתו בדו אמות
שלו. והכו אקיד לגבה לרמן הוא הרשות דבר ונתן
ונתן בידה בלבן עד שיהיו בלו ברשותה (ש.ן)

ומה הקרע הזה הרשות לגשרים הלו בחצרם, קונים דו אמות.
אם הולכן בת תחלו לתלן דו האמות, ומאמר בלו לשם, ושמתן
לתם בלו מתנה ועמקו לתלן דו אמות אלם, אם נתנו הלו לו
קנה, כיון דהולכן בת לשם תחלת ונעשו שלו, אל הנתנו הלבנים
נמצא לה הנשלם ברשו, הלמה לתולכן שיקנה המשיכו בדו הנתנו, לו
מקום הלו שלו, ועכו לו בשמה הלמה שיכנו ברשו לתולכן ונתנים לאלו.

ולפי הבש"ש (אה"ע סי' קל"ט סק"ג) קשה גם בדברי הרמב"ם הנ"ל,
דאיך זה שם דשם בעון הרבה אחר שם תגלה ולפי הרי הסל בעיטלת
הנלע מי שאין לו שאבות בעבירה לו, אלא בגדר הדשם הם שלו אלא
יקנה בהם לה בגדר הנ"ל.

ולפי הענין דדברי הבש"ש תמה הים לפנינו מעלין קל"ט
הקל, דבתן תנאי להו אלא קנינא. ודברי הבש"ש אי פלג ברולתו
דתגלה היה אחר בתון דשם, ובאמרו שם דהוו הבאה והעשה לאחר
לאחר דשם הלון, דבלי אין שהעשון אומר שם, דשם הן שלו ולהו
נקנה בגנב ולעשה. לאחר הלן דשם העשון שם, דבעינה אחר
שהלן שם, דבגד והעשה לונוק באחרים בדשם אלו. אלא לפי
הלשון הקל אין נפקא"מ בעבירות אולם הנ"ל אין לו שאבות כל.
(אבל הקרבן שם)

בגלל שהמציע סומן כ"סדר", רבי היה מחויב בסיומו, או בגדרי הדר
ועדיף לבטלן כ"אמירה מקושרת", ורק משהו אחר כ"אמירה
אינה מקושרת" אינו נכנסת מה לבטלן כ"אמירה" כיון שקדם לו
לתרומת עשה בכם ומע"ש.

ואמנם מי"ל סק"ל כי לפי הגר"א מס' קדושין (מ"ב)
ואין הלוי סלד אלא מקושר, ובמי"ל הוה סלד של שניהם מבל.
ולפי"ז כל סלד מקושר מקרי הדר. ומדמשו בתוס' דאמרי דו
מיבעי לה בסלד של שניהם ~~מהה~~ הוי הדר השלמים מלין
קלינן לה מצה. ופי' בחולין מתר הגר"א. דבמו אין הדבר
אלא בדברים שתחת קונה מי הסלד, דאמרי הבא ולי מרקו
לתלן תורה שבקה, מאחר שבדר לוקחה ראוה מאיתר לבה
להקדש יבולה לומר שקאמר בתורה מתנה קבלתים, וכמן
הבדר שאמרה מתם טיל סלד, אינה אלא מקושרת דלוקחה דאמרה
שאינה מבה לקדש לו, אבל בסלד אלה מקושר, שבה
הלשון מורה שהוי מתנה בין ידיו, ומשמע לי לבב
דבר אין הסלד של שניהם מהו, מה שלדון הלשון
זה, ונמת אינו מרקה לתלמידי בשאינה לוה לקל שם
אלא ב')

ולכן יש כי דברי רבי מאיר לומר, מי שאמר לחבירו בלון דבש זה
חלק בתרי, ~~מי שאמר לו~~ כי אומרה לו חצי של סלע ראוי להשקות
לעולם עמי. כיון דבתחלה לקחה אין לו אוקמי אוקמי זה מקום בעל
הסלע וקנאו זה, אלא כיון דסלע עד אותה שעה לקמאי, דיתר
בעל מאי הוי. (תוס' ורא"ש שם)
קדושין שם.

ולפיכך דהיו דבר הכן כיון דמתחילה לקחה אוקמי זה מקום
בעל הסלע. אבל בכל הקנאה בכסף קנין, אבל סלע של שניהן
לפיכך קנין, מקנינו כולם הקנאה בלי קנין, אם בכולו דבר יתר
ובתוס שם. מאלה בחולין. (ור' יעקב ס"ר הן הן הדברים השניים
באומרה לו"ש. בחלוקה דסמיך ור' דבר אברהם חלק שמן א')
(אדנית שם)

הולכת מהאחרון לשון תוס' ופרש"י הכל בחצי של שניהם
אינה מקודשת כלל, וכי הגרעלמ שם דלכל בחצי של שניהם אינו
הוי ספק מקודשת, והוא שאינה מקודשת בפני קידושין (מה ה)
מאלה מקודשת ויש מקודשת ומן לאחר קדושין, ובעלה מקנאים
זה אסרה אמרה שלה ובין מאלה בהדי הדדי בשעה זה
הלה, ודולה מן יבולה תמוד כל קטן לה בין מאלה שניהם
יבולין לאמו הכל תורם בבר, ואמנם שלה ומן לאחר קדושין.

ואפילו לדעת הרן בקידושין אשה בזמן הזה לא תקדש, אין לו
אין זה מקום, והתם בשאלתן בד' אמות סוף במקום המאורה
היינו מצוה דהא אין תפארת הקנין לה, אלא מדרבנן דלא
גזרו לאוקמי, ואמרו תפארת שיקנה לו, אבל לגי' אומרו תפארת
שאומרת אמות יפות שלו, לכן בזה שאומרו תפארת שיקנה מקום
שפלו לשומרו עמו אינו אומרו לקנות שלא יפו בקנין, אבל מקום
הראוי אינו שלו, וכשם כיה אין אין לו מקום שאינה
אז שבאמת כמו שאינו שלו, הרבה יפה לקנות לשמה.
ומה עדיף דלא אז מקום שאינה לה ופנוי קידושין, אלא
ספק קידושין. לדעת אחרת סמוך לי' שקנין

ובשל שהיה הלכות קידושין, ומצינו שם, כי הא דאמרו דבר אמות
מקנה כבשה בעמו ואינו לה אלא קדושי, דהכא, אם פעם בעינו מלחם
אבי, מאמש, הקידושין דהכא הם, אבל כי הרן הכא דהוי קדושי
תורה דהכא ביד הקף ומאו שאינו אבי הוא יפולה לשמרו אומר
לי אמה הרגל ונשמר אבל, ואל הרן הם ושומרים דבר אמות לבולה
אינו קונה דבר, כמו דהכא אמרו ומאמרו שיהא קונות פה
הקנאה לו ומשמרו בתוכו. ובמקום בלי הקף אבל לקנין דהכא
אבי דמאמרים ומהכא בתי כמו כי ואלו: דהוי שלא אבי קונה
לה בי ומשמרו דמאמרים אין לפה דין לדבר מצוה מתוך המקום

אומרים הרבנן מקדש, דהא דאי לאינתויי בבא, דלא מיקרי
ולבסוף סמיכה לשמעון, דמיקרי קרבה לה אלא מדבריהם ומקרבי
לקרבן, ותניא לתם ובדומה מהנן לקמיטין אמרו ולא לבזוי מאי
אלאו תקנתא דהבנין הוא בקמיטין ומאי ליתא דיבבו מקרבן דקידושין
ומאי ויבאה ומקרבה אבל הרי מבנין מבבה הבנין בקמיטין מיקרי
אלאו מדבריהם, ולהו דאמרי אמאי הבנין לאשה, אלא, הכינו מאי
הוא הכי אם אדאמרי הבנין מקרבן אבל אמרי בולה, דלא לא אי
מאי בעולה. ורבי השולה, מאי אמרי

רק לני הבנין מיבה בקמיטין מאי אלאו מקרבן הוא כיון דאם
המקרבן אדאמרי הבנין ואמקרבן ובכי אלבן כיון הוכמיקרבן הבנין לקידושי
מיבה מהני לה הוא קמיטין הבנין בקידושין, אם מיבה אלאו מהבנין
איך יתכן דלהו מקרבה קידושי מיבה, ומאלא לני אמרי בהבנין מהני לה
בגדר אמקרבן מתי מיבה אבל לכיון ~~לשאר קידושי~~ לאשה מקידושין
הבנין קידושי מיבה אלא ולא אבל מאי מקידושי הבנין לקידושי
מיבה. ולבבא למאמר דקרוב לה מקרבה מהבנין ולבבא לה
אלא הוא הבנין קרוב לה מקרבה אלא מקרבה מיבה מקרבה
ובמקום הקידושין, אבל מהני הכי הוא לה, למאמר, כיון
דמיבה בבבה לה מדבריהם. ולבבא למאמר דקרוב לה
הוא ומאי קידושין הבנין, ואם יקרבה אחר לו אלפי קדשי אבל
לה קידושי הבנין מיבה אלאו לבבא לה מהבנין, ובמאמר לא בבבה
לה מדבריהם. קי"ל הקדמון חס.

אמר באומרו ביצה קולא הקנינים שיעמן יהיו ודברי יחלוקת שיעמן
לתיבות דבר אחר קידושין אותו. אמר רשן שלא והיה קידוש לדבר הוא
קידושי התשמישין הם קידוש לה ושמירת אקשר לשון כוון דהתשמישין
קידשה בעלו ודעתו מדרבנן, אבל אינו קידושי בתשמישין הם אלא אלא
שלא תהיין אלה קידושי שניה קולא הקנאות שלה, מושבה ומקלי.

ולא להיפך אמר ר

וכל הנשבעים שם, אם דעת בהמתן של קנין דרבנן ותני לדתלמיתה שאלת
דהנך בלי הפסק, אולמר אלו הפקירו הדין אין מקום השמירה, לא בפקיעה
שיהא שלה כוון דבעל הבית כי אינו אומר כלל שלו ולשלה נמי לא אינו אלה
הבאים אין מקום שמירה ודין, ברשות הפלה.

ונקנה מצמן אם עדיין עד לאשתו עשרה קדשין דאמרת, עשרה מבורת
לשאר בכולבין, זה קנה עשרה המבורה, ועל עשרה קדשין ועל
הקט. ואלו מן הנמנע שיהא ברעה אחר לשלשתן, אולמר אלא הקנאה
הבאים ~~אל~~ למי שאותה בלי אמלגן אל הבלי, ובמה כקידושין
הקנו זה אבאים בעולו היה מונע תלן חברה, ובפקר בלב הנקי
עד בגלל ועל בסף הקידושין המונע עם, ואין שנקנה זה מדרבנן
אל בסף הקידושין הוא קידושי תורה במן דאמרת דהוי דרבנן והוי
קידושי תורה, אבל בקט עבי שקנה הקט מדרבנן, ולא ליבוו
קנין חבר, דהוי לא הפקירו הבאים לאשה, לבי הרמנן אולמר הבלי
המונע, תנו ליבוו למאמר הלמקיהו לקיטור מעשה הבעל לרשות האשה
ומשום הנקי בלי הפקר, דהוי אלי גם הקנה הבעל אל הקט לאשה

אולם דעתנו זה בקטע זה (עמ' ג') דאהני, דב' הראב"ן לו מהני דבקטע בא' לתתן בורה או בעבדה פקו בורה וכון דתורת חבר לובו בבא, וכאן בתנאי שאורה, דב' הראב"ן לא הפקרו הנכסים בא' או תנאי שאורה, וה"נ ע"ד אינו אל הנפש המונח או אל כסף הקדשין המונח אצל בא' בתנאי השאורה, ובקטע לו מהני קנינים אלו ידע או חבריה ואלה בקטע הו מדרבנן ואעפ"כ הו רבנן קדשי מזבח, ובכסף קדשין כון דעקר זה הכסף, ממילא הו קדשי תורה כמו בארגש,

ולפ"ז בקדשי שדה חוץ מ"ל אם בתנאי שאורה, ב' הן שב' דהו חבר, והכל שאלו לחבר וכון דהו חבורה מדרבנן הו כמו קדשי תורה וכמו בארגש אבל למעשה הבנתי ב' הראב"ן הכל דאינו בשדה אלו בהפקר המונח, לו מהני מדת, כון דקדשי מדרבנן אינם לגזול קדשין של תורה

ומבין הבנתי שם, דבשביל כה שקלל ב' הראב"ם דקנין מדרבנן לו מהני לדאורייתא ואיכא פוסק ובדברי יחזקאל שם,

עמוד ג'

בנוסף להבטחת לאיר, בשם דברי אינגלהרט, הקדושין דרבנן של
הם הנישואין לא מעשי קידושי שני דרבנן. ולפי הרמב"ם הרי
אדם דאורייתא בלא מעשה קידושין בשלמא הוא מטעם
חיוב בעילה בקידושין סלק הוא, אמנם כבר כ"פ בפנים שקשין דלא
דאם בתש ומבלה המעשי בה קידושין ואינן פלוגו בלאו ולא לא מעשי
קידושי שני בוודאי דמעשי בה קידושי ראשון בלה בטעות ואז
ליכא לה יחס לקבל קידושי שני.

אמנם לפי אחרי מלאכים (סוגיא מדה סלה בה בעלים אמנו
הסלאו לה הוא דוחה בשם בשלמא אלא מעשי בה קידושין
ומשיק לעמד מבלאו אשה, ולדבריה אמרו אינשים קידושי ראשון
לבלאו אשה, אלא דאולא בבבר הוא מקושר מעשי בה קידושי שני.
ובשם דברי יחזקאל מ"ת מוגש קו"ל הטעמ". דברים נפלאים.

והגרבנ"ם בס"ד כלה בשו"ר הבאנו דקדין דרבנן לא מהני דהתקדשותיו
לדעתו הבאנו דבריה (בלשון מה תרומות) ולכן אפי' יאמר לו אם מסר
דברי שדרכן אישהלא אמרו אסור להיאבל בתרומה, ולא אלא
הוא בעב דקדין דרבנן, ומהאן מוכיח הגרבנ"ם בשו"ר הבאנו
דקדין דרבנן לא מהני דהתקדשותיו. - ומי דברי בס, אולי הוא
הבאים לא בטלו דין המאיר בעמוד אולו שיכולו לחיות
מן, אבל עיקר הקדין הל, בכל אמן שלא חפר בו, ומבטל ס"ל

לדעתה [בא כתב לב] הוא נמצא מאחור ולא משך אדם ואומרים לילקוט הוא
האומרים, כיון שלא הגיע לו קודם, הרגיש את ליבו בהגיעה, ואין בזה מדברי
רש"י, בא מכ"כ, ושם אומר לבהן להעבילה שתבוא כל זמן שלא הגיע,
בו, ואין הרמב"ם פסק שם, רק מבר שבעל עניינו לבהן מאחר אומר
להעבילה שתבוא, משום דמונשו להגיעה ויבטל האבידה לגמרי
ומאיך לנמצא בהיפוך באם ומאחר הן הרוב כל אונשה לפלגיה
לנינו שלא מדעתו, לא קנין כסף לגמרי בבואה, ומשה ב. שמשל
שאבד פרות ~~לבהן~~ לבהן באמור לו אל תגע בבעלותו,
אלא מדובר באמור עד שיגיע הגיעה, מה כיון, באנשי לפלגיה
קנינו, שלא מדעתו הוי הגיעה המובר, ורק לו ~~[illegible]~~ חייב קנין
כסף. ולאלה בפשטים הראשון, בגלל דברמשה כל קנין פרטי
מהני לדעתיהו אלא,

אולם אמאר מתרמאלם (מה מה צורה הוא) אינו נאמנים הדבר
לדון, שבקשן קונה ואינו מקנה לאחרים אין הגדרה לאמאר אפר
קשן מהגיעה לאינו דנאמנות, ~~[illegible]~~ אלא רמקנה מהרבנן ובכל
אינו נאמנים לקשן בגיה, ומדובר שניו מרמאה הלא הכל
קנין פרטי לו מהני לדעתיהו. ואין כ' הרמב"ם קנין אבידה כדי,
(דברי יחזקאל סימן נ"ו)